

ת"פ 2925/10/18 - מדינת ישראל נגד שמואל דוד קסוס

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2925-10-18 מדינת ישראל נ' קסוס
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל דוד קסוס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רותם פלג

ב"כ הנאשם עו"ד בנימין בן נתן

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כמצוות המחוקק אני מודיעה על זיכוי של הנאשם.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "**החוק**").

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 9.7.18 בשעה 18:12 לערך הגיע הנאשם עם בת זוגו לתחנת הרכבת ברחובות (להלן: "**התחנה**"). בעת שעבר הנאשם בגלאי מתכות בכניסה לתחנה, החל זמזם ההתראה בגלאי מתכות לפעול, אז פנה לאחור, יצא מהתחנה והניח על הרצפה סכין מתקבעת אותה רכש מבעוד מועד לצורך "הגנה עצמית".

בנסיבות אלה נטען, כי החזיק בסכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח, כי החזיקה למטרה כשרה.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען, כי במהלך מעצרו הופרו זכויותיו.

דין והכרעה

3. נוכח כפירת הנאשם נשמעו עדויות השוטרים והוגשו הראיות ת/1 עד ת/12 וכן נשמעו עדויות של הנאשם ובת זוגו.

4. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

5. בין הצדדים מחלוקת האם יש לפסול את הודאות הנאשם שנמסרו בתשאול ובחקירתו והאם הסכין הוחזקה למטרה כשרה אם לאו. אדון בכל אחת מהן בנפרד.

6. למען שלמותה תמונה יצוין, כי הנאשם החזיק בשני סכינים, האחת מושא כתב האישום והשנייה קטנה יותר אשר נמחקה מכתב האישום.

האם יש לפסול הודאת הנאשם

7. המאבטח שאל את הנאשם אם מדובר בסכינים שלו והלה השיב בחיוב. בהמשך גם השוטר שהגיע למקום שאל את הנאשם אם מדובר בסכינים שלו והלה השיב שכן, וזאת מבלי שהועמד על זכויותיו. הנאשם מסר בעדותו, כי לנוכח הערות ועצות שקיבל משוטרים בתחנה ולפיהן אם החזיק בסכינים להגנה עצמית, הרי שישתחרר ממעצרו בהקדם, והוא היה בלחץ להשתחרר ולשוב לביתו עם בת-זוגו שהמתינה לו, ולכן דבק בגרסה זו, גם בחקירתו (ת/5), אף שבשלב זה כבר הועמד על זכויותיו.

8. משכך, אין מחלוקת, כי הנאשם מסר גרסה מפלילה בפני המאבטח בתחנת הרכבת ובפני השוטר בזירת האירוע מבלי שהועמד על זכויותיו. המחלוקת בין הצדדים היא האם יש לפסול את ההודאות שמסר הנאשם אם לאו.

9. בע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (4.5.06), קבע בית המשפט העליון, כי בתי המשפט מוסמכים לפסול ראיות שהושגו בניגוד לחוק.

הפסילה אינה אוטומטית ועל בית המשפט להתחשב בשלוש קבוצות של שיקולים בבואו לבחון האם לפסול ראיה שהושגה שלא כדין. הקבוצה הראשונה של השיקולים נוגעת לאופייה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה ולמידת חומרתה; הקבוצה השנייה נוגעת למידת ההשפעה של האמצעי הפסול על הראיה שהושגה; והקבוצה

השלישית עניינה בנזק הצפוי לחברה אל מול התועלת הצפויה לה אם תפסל הראיה.

10. בע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מדינת ישראל (23.11.11) נקבע, כי חומרת העבירה כשלעצמה אינה יכולה להוות שיקול משמעותי, אם בכלל, להצדיק קבלת ראיות שהושגו בצורה פסולה.

11. בע"פ 4988/08 איתן פרחי נ' מדינת ישראל (1.8.11), סעיף 19) הזהיר בית המשפט מהחשש למתן משקל יתר לחומרת העבירה במכלול השיקולים:

"נמצא, כי קבוצת שיקולים זו משמשת למעשה חרב פיפיות - בעוד שהדעת לא סובלת זיכוי של מי שביצע מעשים כה חמורים, החשיבות בהגנה על הוגנות ההליך ושמירה על זכויות הנאשם, מתגברת דווקא במקרים אלה. מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב כוללת גם את האינטרס שבכיבוד זכויות נאשמים. קבלת הראיה עקב חשיבותה לתביעה עלולה לפגוע גם באמון הציבור ברשויות השלטון, וליצור תחושה כי האדם הינו כלי משחק בידי השלטון המשנה את הכללים בהתאם לצרכיו. לאור זאת, סבורני כי כאשר הפגיעה בהוגנות ההליך כפי שמשתקפת ממכלול השיקולים והנסיבות היא חמורה, אין בקבוצת השיקולים הזו כדי להכשיר את הראיה אף כשהעבירות המיוחסות לנאשם הינן מהחמורות בספר החוקים, וחיוניותה להרשעתו היא נכבדת".

12. פנחס דיין, מאבטח בתחנה מסר בעדותו במשטרה (ת/1), שבת הזוג של הנאשם עברה בידוק ולאחר כנס הנאשם, גלאי המתכות צפצף ולכן הנאשם יצא החוצה. העד הלך בעקבותיו, שמר על קשר עין ומצא במקום אליו ניגש הנאשם שני סכינים. הוא תפס את החשוד שמסר לו "שהוא נשבע באמא שלו שזה סכינים להגנה עצמית" והוא עיכב אותו עד להגעת השוטרים.

13. השוטר אלכסנדר אוקון, אישר את האמור בדו"פ (ת/9), כי תחילה ערך תשאול לנאשם ולאחר מכן הודיע לו על העיכוב, אז הסביר לו את זכויותיו. לדבריו, הוא שאל את הנאשם אם הסכינים שלו כדי לשמוע את גרסתו (עמ' 12 שורות 22-23), כל זאת טרם שהזהיר את הנאשם והעמידו על זכויותיו. העד הניח שהחוקר יברר את גרסת הנאשם עם בית העסק בו נרכשה הסכין.

מדו"פ של השוטר אוקון (ת/9) עולה, כי לאחר שהמאבטח מסר לו את הסכינים הוא ניגש לנאשם "שאלתי את החשוד האם אכן מדובר בסכינים, החשוד ענה בחיוב וכי עשה טעות ולא רצה שיתפסו את הסכינים שלו בבדיקה הביטחונית של הרכבת, שאלתי מאפה הסכינים מסר לי החשוד כי הסכינים ניקנו על ידו לצורך הגנה עצמית בעקבות המצב הבטחוני. הודעתי לחשוד כי הוא מעוכב על החזקת פיגיון והודעתי לו על זכויותיו ושאלתי האם רוצה עורך דין...". הנאשם הובא לתחנת המשטרה והוכנס לתא עצורים והמתין עד להגעת החוקר התורן, טל יצחק.

14. השוטרת שילת בר דרור, אישרה את האמור בדו"פ (ת/6) שהנאשם אישר שהחזיק בסכינים וזרק אותם הצידה, כי פחד להסתבך ורק לאחר מכן עוכב והוסברו לו זכויותיו.

מדוה"פ של העדה עולה שהיא שוחחה עם המאבטח שמסר לה שתשאל את הנאשם לאחר שראה את הנאשם מניח סכינים ליד הגדר. לשאלת המאבטח הנאשם מסר לו שרכש אותם בסמוך להגעתו לתחנה. השוטר אוקון ניגש לנאשם ושאלו מדוע החזיק בסכינים וזה השיב **"פחדתי להסתבך אז זרקתי אותם בצד"** ואז עוכב.

15. הנאשם, בן 21, עובד כמתקין מעליות מזה שנתיים. הוא נישא לבת זוגו לפני 6 חודשים ולהם תינוק בן 9 חודשים.

לאחר שגלאי המתכות צפצף הוא ניגש לפניה וזרק את הסכינים. לשאלת המאבטח הוא הסביר ששכח שהסכינים עליו ולכן רצה לזרוק אותם. המאבטח מסר לו שהוא חייב לדווח והזמין משטרה, למרות שהוא ביקש ממנו לזרוק את הסכינים. הוא הודה שאמר למאבטח שלא זרק כלום, כי פחד להסתבך ורק אחרי שהמאבטח מצא את הסכינים הוא ביקש ממנו לזרוק אותם לפח ולאפשר לו המשיך לביתו. הוא זרק אותם קרוב לפח ולא בתוך הפח, כי פעל בחופזה ולא חשב על הדברים לעומק באותם רגעים.

השוטר ניגש אליו ושאלו של מי הסכינים והוא השיב שהם שלו והסביר שקנה אותם ברחובות. הוא היה מבולבל והשוטר לא הסביר לו דבר, רק ערך לו תשאול באמצע הרחוב. בהמשך לקחו אותו לתחנה ואחרי שעתיים שלוש שחררו אותו למעצר בית.

הנאשם לא שלל שאמר לשוטר שהחזיק בסכין להגנה עצמית, אך טען, שסיפר על אירוע עם מחבל שבועיים לפני כן ליד ביתו, וכנראה מכך הסיק השוטר שהחזיקה הסכין היא להגנה עצמית, אבל לא התכוון לומר זאת כך. מאחר שפחד להסתבך בגלל שינוי גרסה המשיך לדבוק בגרסה זו לפיה החזיק בסכין להגנה עצמית (עמ' 15 שורות 18-23). רק בתחנה לפני החקירה אמרו לו שיש לו זכות להיוועץ בעו"ד אבל לא בשטח, בשלב התשאול. הוא לא ביקש להתייעץ, כי כבר מסר את הגרסה שוב ושוב. אמרו לו בתחנה שמאחר שהוא טען להגנה עצמית, הרי שתוך שעתיים-שלוש הוא ישתחרר, ולכן החליט להמשיך עם אותה גרסה מחשש ששינוי בגרסה עשוי לסבכו ולהביא להמשך מעצרו. לדבריו, הוא לא באמת הבין את ההשלכות של האמירה שהחזיק בסכין להגנה עצמית, ובוודאי שלא חשב שמשמעה שהחזיק בה למטרת לא כשרה כמו תקיפה. כבר למאבטח בתחנת הרכבת סיפר על האירוע עם המחבל שבועיים קודם לכן.

16. הנאשם בחקירתו (ת/5) מסר, כי לאחר שגלאי המתכות בכניסה לתחנה צפצף הוא החליט ללכת הצידה ולהניח את הסכינים אותם **החזיק "סתם להגנה עצמית" מפני מחבלים** (שורות 35-39). הוא רכש אותם בחנות "ליד הקניון שם אפה השווארמה" (שורה 29).

גם בדוח העיכוב, ת/8, נרשם מפי הנאשם **שהחזיק בסכינים להגנה עצמית בגלל המצב הביטחוני**.

17. הדיווח למוקד 100, כפי שנרשם ב- ת/6 ו- ת/9 היה על **"נוסע שניסה להחדיר 2 פיגיונים (סכינים) דרך הגדר של התחנה וכרגע הוא מעוכב..."**.

18. אין מחלוקת, כי התשאול בשטח במסגרתו הודה הנאשם נעשה מבלי שהועמד על זכויותיו ולכן יש

לפסול את הדברים בתשאל וכפועל יוצא מכך גם את הודאתו במשטרה.

נתתי אמון בגרסת הנאשם, שלא הייתה גרסה מתוחכמת, כי פעל בתמימות ומתוך לחץ, ומבלי לרדת לעומקם של הדברים שמסר ומבלי להבין את ההקשר בין החזקת הסכינים לסיפור אודות אירוע עם מחבל בעירו שבועיים לפני כן. הנאשם בעת האירוע היה כבן 18, עוכב לתחנה כשבת זוגו הצעירה ממנו נמצאת בגפה והיה טרוד בשאלה מה עלה בגורלה וברצונו להשתחרר מהר ככל הניתן כדי לקחתה הביתה.

ממכלול הראיות שהונחו בפניי, אני מקבלת, כי הנאשם מצא עצמו כבול בגרסה שמסר למאבטח ולכן חזר על הדברים בפני השוט, אשר לא העמידו על זכויותיו טרם ששאלו למי שייכים הסכינים וכו'. לנוכח הגרסה שמסר למאבטח ולשוטר, הרי שהנאשם היה כבול לגרסה זו גם בעת חקירתו, הגם שבשלב זה הועמד על זכויותיו, הוא חשש, כי שינוי בגרסתו עשוי לסבכו ולהביא להמשך מעצרו ולכן דבק בגרסה זו (ראו למשל ע"פ 28090-02-15 מדינת ישראל נ' אדרי (15.5.16)).

19. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה על פסילת ההודאות שמסר הנאשם בפני השוט אוקון ב-ת/9 ובחקירתו ב-ת/5, כי החזיק בסכינים להגנה עצמית.

האם הוכחה החזקה למטרה כשרה

20. סעיף 186(א) לחוק קובע כך "המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים".

21. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם החזיק בסכין כהגדרתה בחוק מחוץ לביתו או חצריו והמחלוקת היא בשאלה האם החזיקה למטרה כשרה אם לאו.

22. על פי לשון הסעיף על המאשימה להוכיח את היסוד העובדתי, כי הנאשם החזיק חפץ העונה להגדרה של סכין מחוץ לביתו או חצריו (ע"פ 7848/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.09), פסקה 3) (להלן: "עניין פלוני"). עצם ההחזקה היא שלא כדין אלא אם הוכיח המחזיק, כי החזיק בסכין למטרה כשרה. הנטל הוא על המחזיק.

על הנאשם למסור גרסה קונקרטית לשימוש ולא תיאור שימוש אפשרי בלבד (ע"פ (ת"א) 7715/09 מדינת ישראל נ' שניידרמן (16.12.09)).

בעניין פלוני נקבע, כי הנטל על המחזיק הוא "בדרגת מאזן הסתברויות. דהיינו עליו להוכיח כי הגרסה לפיה הסכין הוחזקה לשם מטרה כשרה הינה גרסה עדיפה" ולא די לעורר ספק סביר (פסקה 19).

עוד נקבע בעניין פלוני "אם כן, משקלן המצטבר של כל האינדיקציות אשר נבחנו לעיל מחייב את המסקנה אליה הגיע בית המשפט קמא, כי נטל ההוכחה שהחזקת הסכין הייתה למטרה כשרה הוא על הנאשם וכי

עמוד 5

נאשם לא יצא ידי חובתו אם לא עלה בידו להוכיח טענה זו במידה של מאזן ההסתברויות. למסקנה זו מובילים לשון החוק, אופי העבירה, מבנה העבירה, מיקום העבירה בחוק העונשין, תכלית העבירה ושיקולי המדיניות האופפים את הסוגיה דנן ... (פסקה 21).

23. **טל יצחק,** אשר גבה את הודאת הנאשם (ת/5) מסר, כי שימש כחוקר תורן, ולכן החקירה שביצע לנאשם היא בבחינת "טיפול ראשוני" ועל כן לא בדק את טענות הנאשם, כי רכש את הסכין באותו יום. הוא לא נתן הנחיות להמשך הטיפול בתיק, שכן קצין החקירות הוא שמנחה את החוקר האחראי על התיק. כשנשאל מדוע לא חקר את בת הזוג של הנאשם, אשר יכולה הייתה לאשר את גרסתו השיב שאינו זוכר שזו הייתה בתחנה בכלל, וכי אם היה החוקר המטפל בתיק, אזי היה מזמן אותה לחקירה.

24. הנאשם מסר בעדותו, כי הם הגיעו לרחובות לספר כדי לעשות החלקה לבת זוגו והדבר לא יצא אל הפועל והוא רצה לעודד אותה ולכן הם הלכו לקניון לקנות לה בגדים.

הוא ראה חנות עם סכינים ואביזרים, נכנס ורכש את שני הסכינים (ת/7), אשר התאימו לאוסף שהיה לו בביתו. הוא התעניין בסכין הקטנה, אז ראה גם את הגדולה והמוכר עשה לו הנחה ולכן רכש גם אותה. בדרך הביתה הוא שכח שהם נותרו בכיסו ונזכר בכך רק כאשר גלאי המתכות צפצף. הוא לא החזיק בסכין לתקיפה, ואין שום סיבה שיסתובב עם שני סכינים בכיס, אלא כדי להביאם לאוסף שבביתו.

הנאשם מסר שהוא לא הציג ביום החקירה את הקבלה, כי לא שמר אותה, כי זה לא בגד שמחליפים. הוא מניח שזרק אותה. הוא לא הבין שהוא צריך לפנות לחנות להביא את הקבלה, עד שלא פגש את עוה"ד שהסביר לו שזה היה עוזר, אך החנות לא קרובה ולא נגישה לו.

הוא הגיע ברכבת מהצפון לרחובות, ואם הסכין הייתה עליו מהבית הרי שזה היה מתגלה בנסיעה הלוך.

לדבריו, הוא פחד מהמעצר ועשה הכל כדי להשתחרר ולכן המשיך עם הגרסה לפיה החזיק בסכינים להגנה עצמית. אישר שיש הבדל בין סכין למטרת אוסף לבין הגנה עצמית. כל מי שפגש אותו בתחנת המשטרה אמר לו שתוך שעתיים- שלוש הוא ישתחרר אם מדובר בהחזקה להגנה עצמית ולכן המשיך עם טיעון זה, שכן כל רצונו היה לצאת משם, לקחת את בת הזוג ולנסוע הביתה. הוא פחד שאם ימסור גרסה אחרת זה יסבך אותו.

לדבריו, היו לו באוסף 13-15 סכינים, אך לא הוצגה בפניו כל ראיה לקיומו של אוסף שכזה, ולו בתמונות. לדבריו, ניתן לראות שמדובר בסכין ליופי והעובדה שרכש גם סכין קטנה מחזקת שזה לצרכי נוי בלבד.

הנאשם תהה, אם מותר לקנות את הסכינים כיצד אסור לו להחזיק בהם כדי להביאם לביתו, והודה שכלל לא חשב על האפשרות שהחזקתם בדרך לביתו יכולה להוות עבירה.

אם היה חושב שיסתבך היה זורק אותם מראש, אם היה מחזיק בהם למטרה לא כשרה.

25. **לינוי בן קסוס,** בת הזוג של הנאשם, מסרה שלא הייתה איתו בחנות כשרכש את הסכינים. ידוע לה שהיה לנאשם אוסף של סכינים, לא זוכרת כמות, ולא ראתה את האוסף. בנסיבות אלה לא מצאתי לתת משקל

לעדוּתה בעניין אוסף הסכינים. העדה מסרה שהיה אירוע בו תפסו מחבל בבנין שמול ביתה.

26. לאחר שנתתי דעתי למכלול הראיות, הוכח, כי הנאשם החזיק בסכין מחוץ לביתו וחצרו ועלה בידו להוכיח, כי החזיקה למטרה כשרה.

ראשית, ברשות הנאשם נתפסו שני סכינים שלטענתו נרכשו באותו יום בסמוך למועד ביצוע העבירה. אין מחלוקת שהנאשם ובת זוגו הגיעו מהצפון לרחובות ברכבת והתכוונו לחזור לביתם ברכבת. אין מחלוקת, כי בנסיעה מהצפון לרחובות לא נתפסה סכין בבידוק בכניסה לתחנת הרכבת ולכן אני מקבלת את גרסת הנאשם, ששני הסכינים נרכשו על ידיו ברחובות ומטרתו הייתה לקחתם לביתו ולא לשימוש אסור כלשהו.

שנית, אמנם לא הוצגו כל ראיות לקיומו של אוסף סכינים ובת זוגו של הנאשם העידה שלא ראתה את האוסף האמור ולכן אני מקבלת שהנאשם הפריז בדברים, אבל דווקא העובדה שרכש והחזיק בסכין נוספת קטנה ודקורטיבית מלמדת שרכש אותן בשל יופין כדי להחזיקן בביתו.

שלישית, הנאשם לא נועץ בעו"ד טרם חקירתו והחוקר לא ביקש ממנו להמציא קבלה בגין רכישת הסכינים ובכך נגרם לו נזק ראייתי. מדובר בבחור צעיר, נעדר עבר פלילי, שלא הבין שהצגת קבלה בגין רכישת הסכינים עשויה לסייע לו.

רביעית, הפגיעה בזכויות הנאשם כמפורט לעיל "קיבעה" אותו בגרסה של "הגנה עצמית". אני שוללת גרסת הנאשם, כי סיפר על התקיפה על ידי מחבל ליד ביתו ומזה ניתן היה להסיק שהחזיק בסכינים להגנה עצמית.

27. נוכח כל המפורט, אני מקבלת את הסבריו של הנאשם, כי החזיק בסכינים למטרה כשרה, רכש אותם כדי להחזיק בהם בביתו, וכי אין סיבה שיחזיק שני סכינים בו זמנית אלא כדי להביאם לביתו לאחר רכישתם.

נסיבות החזקת הסכינים, אי בדיקת גרסתו, אי חקירת בת הזוג, שהייתה עמו בעת עיכובו והפגיעה בזכויותיו טרם עיכובו, אפשרו לי ליתן אמון בגרסת הנאשם, כי החזיק בסכין למטרה כשרה.

28. מכל המפורט לעיל, עלה בידי הנאשם להוכיח במאזן הסתברויות, כי רכש את הסכין כדי להחזיקה בביתו ולכן הוכח שהחזיק בסכין למטרה כשרה.

סוף דבר

29. הוכח בפניי, כי הנאשם החזיק בסכין מחוץ לחצרו. הודאתו של הנאשם ניתנה לאחר שנערך לו תשאול על ידי השוטר, מבלי שהועמד על זכויותיו ולכן פסלתי אותה מלשמש כראיה, וכפועל יוצא מכך גם את הודאתו במטרה. קיבלתי את גרסתו של הנאשם בפניי, כי החזיק בסכין למטרה כשרה ועל כן אני מזכה אותו מעבירה

של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשפ"א, 02 יוני 2021, במעמד הצדדים